

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ရာစုသစ်ရဲ့
ပျံ့ပျံ့မေ

အခန်း (၁)

"ဒီကောင်တွေတော့ကွာ ငါ့လက်သီးနဲ့ တွေ့တော့မှာပဲ"

ကြားနေရသော အသံတွေကြောင့် ရာဇူးရဲ့ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ကြိမ်းဝါးသံဖြစ်သည်။

လူကလည်း ထိုင်နေရင်း ကြိမ်းဝါးနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ အိပ်ခန်းရှေ့ မျက်နှာစာတွင် တပ်ဆင်ထားသော ခန်းစည်းစကို မလိုက်၊ ပြင်ပသို့ကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ခြင်းပင်။

ဒါတောင် တစ်ယောက်တည်း ရိုးရိုးတန်းတန်း ရှိနေခြင်း မဟုတ်။ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကို ကိုင်၍ နားတစ်ဖက်မှာ ကပ်ကာ စကားပြောနေခြင်းရယ်ပါ။

တစ်ခါလည်း မဟုတ် နှစ်ခါလည်း မဟုတ်တော့ -

"ရာစုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အရမ်းဆူညံနေရင်လည်း ရဲ တိုင်လိုက်တော့ကွာ"

တစ်ဖက်ကောင်မလေး၏ မကျေမနပ်စကားသံ။

အများက ရာဇူးဟု ချစ်စနိုးခေါ်သော သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်း အမှန်မှာ "ရာစုသစ်" ဖြစ်သည်။ နာမည်ကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ ဟု ကြားရသူတိုင်းက မှတ်ချက်ချရသလို လူကလည်း နာမည်နှင့် လိုက် ဖက်စွာ အပျံ့

စား လန်ထွက်နေသူဖြစ်သည်။ ။

အသက်သုံးဆယ်ပြည့်ခါစ ရာဇူးရဲ့ အရပ်အမောင်းမှာ ငါးပေ ဆယ် လက်မဖြစ်ကာ ဘော်ဒီ structure ကလည်း အရပ်အမောင်း နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။

ရင်အုံကျယ်ကျယ် မာဆယ်ကျစ်ကျစ်နှင့် သူ့ဟန်သွင်က မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ရင် ဘတ်ထုထု၍ ခယချင်စရာ။

အသားအရေကလည်း ယောက်ျားလေးမို့ တကူးတက ထိန်းသိမ်းရသည် တော့မဟုတ်။ ဤ အရပ်အမောင်း၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံ မျိုးနှင့် ပင် အသရေတင့်တယ်သော ယောက်ျားတို့ ၏ ဟန်ပေါ်လွင်နေ ပြီဖြစ်သော်လည်း ဒါသည် ရာဇူး၏ ဆွဲဆောင်မှုမဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေအပေါ် အဆွဲဆောင်ဆုံး ရာဇူးရဲ့ လက္ခဏာကတော့ မျက်လုံးပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူက သဘောသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ နိုင်ငံတကာ လှည့်နေသော သဘောသားမို့ အ နောက်နိုင်ငံက မိန်းကလေးနှင့် သူ တွဲသွားတွဲလာလုပ်ဖြစ်သည့် ကိစ္စသည် သိပ်တော့ မဆန်းကျယ်ပါ။ ဒါသည် သူ့အတွက် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ ရှောင်ရှားရမည့် ကိစ္စလို့ သူမမြင်။

ပြောရလျှင် ရည်းစားများ ခြင်းဆိုသည့် ကြင်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူ။ ဤသို့ ပြည့်စုံ အောင်လည်း ညှို့ယူဖမ်းစားတတ်သော မျက်လုံးတွေ တောက်ပပေးတတ်သည်။ ။

တော်ရုံမိန်းကလေးလောက်ကတော့ ရာဇူးရဲ့ စူးရှညှို့ရီတက် သော အကြည့်အောက်တွင် ဘိုင်းခနဲ မေ့လဲချင်စရာ။ မစွတ်ခင်က ပင် ညွတ်ချင်စရာ။

ယခု သူ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းခဲ့သည် မှာ တစ်ပတ်ပင် မကြာသေး။
ခြောက်လနားရသည့် ကာ လမို့ အိမ်တွင် အေးအေးဆေး ဆေး အနား
ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူ။ ဘယ်သူနှင့် မှ အချိတ် အ ဆက် မလုပ်ရ
သေးဘဲ ပွဲဦးထွက် သူ့ကို ဆက်သွယ်လာသူက တစ်ချိန်က သူ့ရဲ့ ရည်း
စားဟောင်း ‘ကေသွယ်’ပင်ဖြစ်သည် ။

ကေသွယ်နှင့် သူသည် နောက်ဆုံးနှစ်တွင် သမီးရည်းစား ခဏလော
က်ဖြစ်လိုက်သေးသည် ။ စာမေးပွဲပြီးတော့ ချက်ချင်း သူ
နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း ကေသွယ်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြ
တ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဝေးသွားကြသည့် အချိန်များ အတွင်း သူ ကေသွယ်ကို ယောင်လို့ မှ
သတိမရကြောင်း ကေ သွယ်များ သိလျှင် သတ်သေချင် စိတ်ပေါက်နေမ
လား။

ဒီကာလအတောအတွင်းမှာ ရာဇူးအတွက် ရေတွက်မရ သော ရည်း
စားမကျ၊ သူငယ်ချင်းမက ခဲ့သော ပါတနာများ များ စွာ ရှိနေကြောင်း
ခေတ်မီသော ကေသွယ်က သိချင်လည်း သိမည်၊ မသိချင် လည်း မသိနို
င်။

ခုတော့ သူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်း မည်သို့ သိသွားသ
ည် မသိ။ တောက် လျှောက် ဖုန်းတွေပြောဖြစ်ကြသည် ။

တစ်ပတ်တာကာလအတွင်း သူ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက် ဖြစ်သေး
ဆိုလျှင် ကြားရသူများ အ ဖို့ နားရှိလို့ သာ ကြားရသည် ဟု ဆိုလေမ
လား။

"ရာဇူး" ဆိုသည့် ကောင်က ဘယ်တော့မှ ခြေငြိမ်နေတတ် သော
ကောင်မဟုတ်တာ တစ် လောကလုံးက သိခဲ့သည် ။

"တောက်"

"ရော် ရာစုရယ် . . . ဒီနေ့ ယူနဲ့ ဖုန်းပြောရတာ အဆင်မပြေ ပါလား။
တောက်ခေါက်သံနဲ့ ကြိမ်းဝါးနဲ့ အပ်ကြောင်းတွေ ထပ်နေ ပြီ"

"မင်း ဘာသိလဲ ကေသွယ်။ ဒီကောင်တွေ လွန်လွန်းနေပြီ။ လူအိပ်ချိန်မှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ"

"ယူသူငယ်ချင်းအိမ်ရှေ့မှာ တီးနေတာမလား။ နောက်ပြီး (၈) နာရီခွဲဆိုတာကလည်း လူအိပ် ချိန်ရယ် မဟုတ်သေးပါဘူး"

"ယူသူငယ်ချင်းအိမ်ရှေ့ ဆိုပါလား"

လမ်းသာခြားသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ရှေ့သို့ ရာဇူးရဲ့ အကြည့်ရောက်သွားသည် ။

ရပ်ကွက်တွင်းမို့ ရာဇူးတို့ အိမ်ရှေ့လမ်းသည် ပေတစ်ရာကျယ် သောလမ်းမကြီးတော့မဟုတ် ပေ။

ဆောက်ထားသည့် အိမ်အနေအထား မတူသော်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းနှစ်ခုသည် သိပ် ကိုရင်းနှီးခဲ့ကြသည် ။

ကာယကံရှင်တွေက ဒါကို အသိအမှတ်မပြုချင်လျှင်တောင် အခန်းလေးတွေကတော့ မှတ် မှတ်ရရ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ဤအခန်းလေး၏ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ကာ နှစ်ယောက် သားဟိုဘက်နှင့်ဒီဘက် လှမ်း အော်စကားပြောရလောက်အောင် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည် ။

ယခုတော့ ထိုအခန်းငယ်သည် သူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သူ မဟုတ်သလို စိမ်းကားအေးစက်စွာ ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်လျက်။

ရောက်ရောက်ခြင်းထို တံခါးပေါက်ကို အလောတကြီး မကြည့်မိခဲ့ပေမယ့် ကြည့်မိခဲ့သည်။ တစ်လျှောက်လုံးမှာ တော့ တံခါး လေးက အစဉ်အမြဲ ပိတ်လျက်။

မှန်ပြတင်းနီညိုရောင်၏ နောက်တွင် ရှိသော ခန်းစည်းစရည် တွေကိုသာ မြင်နေပြီး ထိုခန်း စည်းစသည် ဘယ်တော့မှ ပွင့်မနေ၊ တံခါးပေါက်တို့ သည် ပွင့်မနေ၊ လူရိပ်တို့ သည် မတွေ့ရ။

"ယူသိရဲ့ လား"

"ဘာကိုလဲ"

ကေသွယ်ရဲ့ အဆက်အစပ်မရှိသော မေးခွန်းကြောင့် ရာဇူး ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။ ခန်းစည်းစ ကို လွှတ်ချကာ ခုတင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"သူ့အကြောင်း"

"ဘယ်သူ့အကြောင်း"

"ယူသူငယ်ချင်းအကြောင်း"

"ဆောရီး ကေသွယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဖုန်းပြောနေတာလည်း ကြာနေပြီ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်"

"ဟေး ယူ"

ရာဇူး ကေသွယ်ရဲ့ တားမြစ်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖုန်းကိုချပစ် လိုက်သည်။ ။ လူက အိပ်ရာပေါ် တွင် ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ပက်လက်ကြီး လှဲနေခြင်းရယ်ပါ။

ဘာကြောင့် မို့ ဒီလောက်ထိ နာကျင်နေရသလဲ မစဉ်းစား တတ်။

ဘာကြောင့် မို့ ‘သူမ’ အကြောင်း မကြားချင် မသိချင်ရသလဲ မစဉ်းစားတတ်ပေ။

ငယ်စဉ်တုန်းက တောက်လျှောက်ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ကြ သောသူတွေ။ ခုတော့လည်း သူတို့ တွေ မဟုတ်ကြတော့သလိုလို ပါလား။

လှဲနေရာမှ ခန်းစည်းစကိုကြည့်မိပြန်သည် ။ ပြတင်းတံခါးပိတ် ထားခြင်းကြောင့် မို့လား မသိ။ ခန်းစည်းစကတော့ တလွန်းလွန်း လှုပ်ခတ်ခွင့်မရချေ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းငယ်သည် လွန်ခဲ့သော (၁၀) နှစ်နှင့် ကတော့ တိုက်ရိုက် ဆန့်ကျင်နေလေသည် ။

နိုင်ငံတကာလှည့်နေသည့် (၁၀) နှစ်အတွင်းမှ ယခုမှ ကိုယ့် မြေကို ယုံရေပေါ် အခြေချခြင်း ဖြစ်ရာ အနည်းငယ်တော့ စိမ်းကား အေးစက်နေသည် ။ အခန်းငယ်လေးသည် သူမဟုတ်သလိုလို၊ မြို့ ကြီးသည် သူ မဟုတ်သလိုလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ မဟုတ်သလို လို။

ဘယ်အရာတွေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲ။ သူလား၊ ပတ် ဝန်းကျင်လား၊ အခန်းငယ်လေး လား။ ကြားနေရတဲ့ သီချင်းကလား။

တကယ်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုနေသော သီချင်းသည် ဒေါသ ဖြစ်ရလောက်အောင် မဟုတ်။ ဆို နေသူတို့ သည် လည်း ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မရမ်းကား။

သီချင်း၏ စာသားကသာ -

"လှမ်းလို့ မခေါ်လည်း xxx ရောက်ရောက်လို့ လာတယ် xxx တမ်းတခါမှ xxx ခုတော့ဘယ် မှာ xxx မသိရတော့ပါ xxx မူယာမိုးတွေ ရင်မှာ စွဲသွားပြီ xxx မာယာမိုးတွေရင်မှာ စွဲသွားပြီ xxx တ သွင်သွင်စီးနေတဲ့ စမ်း

ချောင်းလေးရဲ့ xxx နှလုံးသားငယ်လေး xxx မျောလွင့် သွားပြီ xxx ပျိုပျို
မေ ရေ"

* * *

အခန်း (၂)

"မောနင်း ဒက်ဒီ"

"မောနင်း သား၊ မင်း ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ဦးမလား"

"နိုး ကျွန်တော် ဒီနေ့အပြင်ထွက်ဖြစ်ဖို့ မသေချာဘူး ဒက်ဒီ"

"ဟေ"

ဒက်ဒီက ဆိုဖာပေါ်တွင် မှီထိုင်နေရာမှ ဟေခနဲ အသံပြုပြီး ကိုယ်ကို
မတ်လိုက်ကာ -

"ရာဇူးအစစ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ရာဇူးအတုကော ရှိလို့ လား ကိုကြီးရဲ့ "

ဒက်ဒီရဲ့ စကားကို ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော မာမီက လှမ်းမေး
လေသည်။ ။

အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် ဒက်ဒီနှင့် မာမီသည် (၅၀) ဟု မထင်ရအောင်
နုပျိုဖြတ်လတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ခေတ်မီသော မိသားစုမို့ တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြားတွင် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် ကိစ္စများ မရှိ
ပေ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

မာမိက စောစောတုန်းက မေးခွန်းကိုပြန်ကောက်ကာ မေး လေသည်။ ။

သူ ဆိုဖာတစ်ခု၏ နောက်ကျောဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် လက်တင်ပြီး ပြုံး လိုက်သည်။ ။ ဒယ်ဒီရဲ့ မေးခွန်းကို သူ ကသိသည် လေ။

ဒယ်ဒီက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို ဆိုဖာ လက်ယမ်းတွင် တစ်ဖတ်ဖတ်ရိုက်ကာ -

"မင်းသား အရင်နဲ့ မတူတော့လို့ လေ"

"ဟူ့ပါမလား၊ ကိုကြီးရဲ့ သားက အရင်တုန်းကလို ကျောင်း သားမှ မဟုတ်တော့တာ"

"ကိုယ်ပြောတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး မေရဲ့ ။ မင်းသား ဘယ် တုန်းက အိမ်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက် အပြင် မထွက်ဘဲ အခန်း အောင်းဖူးလို့ လဲ"

"အင်းလေ"

မာမိက ဒယ်ဒီစကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ ။ ပြီး တော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ဒယ်ဒီက -

"ခုဆို ကြည့်ပါလား။ အိမ်ပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်ကျော် နေပြီ၊ ကိစ္စ မရှိဘဲ အပြင်ထွက်လို့ လား၊ ထွက်ပြန်တော့ကော ကြာကြာ ထွက်လို့ လား"

"ဪ ကိုကြီးကလည်း . . . ဒါကတော့ သားက ခုဆို အရွယ်ရောက် နေတဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ နိုင်ငံ တကာ

အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရခဲ့ပြီ။ လေနုခြင်းဟာ ကောင်း ၏ မကောင်း ၏ ဆိုတာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်လား"

"ဘာလူငယ်တစ်ယောက်လဲ။ အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် လူတစ်ယောက်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး မေရဲ့ "

"အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရှင် ဟိုမှာ အသက် (၅၀) ကျော် လူတွေ တောင် လူငယ်သဘာဝ ပြောနေတာ ကျွန်မသားကျမှ လူကြီးဖြစ်ရ ရောလား"

"ရော်"

"ဟား ဟား"

မာမိရဲ့ ကလေးဆန်ဆန်စကားကြောင့် သူ့ကော ဒယ်ဒီပါ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မိ ကြသည် ။

"ဒယ်ဒီထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ပြီး မာမိ ယူဆသလို ချင့်ချိန်နိုင်မှုကလည်း တစ်ဝက်ပါတာပေါ့။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ ဝေးနေရတာကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီရဲ့ အိမ်လေး ထဲမှာ ဝဝလင်လင် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာလည်း ပါတယ်"

"အေးလေ နေရမှာ ပေါ့။ ဒယ်ဒီကြီးကလည်း သားလေး အပြင်ထွက် ချင်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ် နေပြန်ပြီ။ မေတော့ မကြိုက်ပါ ဘူးနော်"

မာမိကတော့ သူ့ဘာပြောပြော သူ့ဘက်တွင် အစဉ်ရှိနေကာ သူက အမေချစ်သားဖြစ်သည် ။

သူ့အထက်တွင် ရှိသော မမခင်မေသစ်ကတော့ အဖေချစ် သမီးဖြစ်သည် ။ မမနှင့် သူသည် အသက် (၅) နှစ်ခန့်ကွာပြီး ယခုတော့ မမသည် အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

မမအိမ်ထောင်ကျတာက သူ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ဘဝကဆို တော့ ယခုဆို (၁၂) နှစ်နီး ပါးရှိတော့မည်။

(၁၀) အရွယ် သားတစ်ယောက်နှင့် (၅) နှစ်အရွယ် သမီး တစ်ယောက်ရှိသည် ။ မမက အရိုး အထူးကုဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ကာ ယောက်ဖဖြစ်သူကတော့ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည် ။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းနှင့် သာအချိန်ကုန်၍ ကလေးတွေကို တကူးတက စောင့်မ ကြည့်နိုင်။

စောင့်ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်က တော့ အလုပ်ထွက်ရမည်။ နှစ် ယောက်စလုံးအလုပ်မထွက်နိုင်သော အခါ မမတို့ မိသားစုသည် သူတို့ မိသားစုနှင့် သာ အတူနေကြ သည် ။

မနက်လင်းလျှင် ဆေးရုံတွေ ထွက်သွား၊ ဆေးရုံကအပြန် ဆေးခန်းဝင် ပြန်လာချိန်သည် ည နက်သန်းခေါင်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒယ်ဒီနှင့် မာမီကသာ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ ကြောင့် ကိုကိုနှင့် ခေးခေးသည် သူတို့ မိဘတွေထက် သူတို့ အဘိုးအဘွားကိုသာ ပို၍ သံယောဇဉ် တွယ်ကြသည် ။

"ဪ... ကိုကိုတို့ မောင်နှမကော မာမီ"

ကလေးတွေအကြောင်းတွေးရင်းမှ ခုထက်ထိ အောက်ထပ် ဆင်းမလာကြသေးသော မောင်နှမများကြောင့် မာမီကိုလှမ်းမေးလိုက် သည် ။

"မနက်စောစောကပဲ လူစီတို့ အိမ်က လာခေါ်သွားကြတယ် လေ"

"ဪ... ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဒီနေ့ weekends ဆိုတာ မေ့သွားတယ်

Weekends တိုင်း ကိုကိုတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ဟိုဘက်က အဘိုးအဘွားများ အိမ် တွင် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း သွား နေတတ်ကြသည်။ ။

"ဒါဆို breakfast သုံးဆောင်လို့ ရပြီလား အမေကြီး"

"စားကြမယ်လေ၊ မေက အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သားလေး ဆင်းအလာကိုစောင့်နေ တာ"

"လာ သား"

ဒယ်ဒီဘေးကနေ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ရောက်တော့ မာမီရဲ့ လက်ရာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ တွေ့ရသည်။ ။

နိုင်ငံခြားတွင် ဘိုစာတွေချည်းပဲစားနေခဲ့ရ၍ မစားချင်ဘူး ဆိုတော့ မာမီခမျာ မညည်းမညူ နှင့် မနက်ခင်းစာကို မြန်မာဆန်ဆန် ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါသည်။ ။

ယခင် သူ ဒီမှာ ရှိစဉ်ကတော့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ နွားနို့၊ ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်ဆိုတာ မနက် ခင်းစာသာ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ်က မနက်ခင်းစာကို ထမင်းကြော်၊ ထမင်းပူဆိုတာ ဝေးရော မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်တီသုပ် တောင် မနက်ခင်းစားအနေနှင့် မတွေ့မြင်ရပေ။

ယခုတော့ နိုင်ငံတကာကို နှစ်ရည်လများ ပတ်နေရသော သူ့ကို သနား၍ ထင် မာမီကတော့ မနက်စောစောထကာ ခံတွင်း မြိန်စေသော မနက်ခင်းစာကို ပြင်ဆင်ပေးတတ်ပါသည်။ ။

"သားပြန်ရောက်လာတော့မှ ပဲ ဒယ်ဒီတို့ ထမင်းဝိုင်းလေး လည်း စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်တော့တယ် ကွာ"

ဒယ်ဒီက စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်၊ ဟင်း ရည်၊ အကြော်၊ ငရုတ်ဆီ၊ ဘာ ညာသုပ်တို့ ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင် ထားမှု များအားကြည့်ပြီး ပြောလေသည်။ ။

မာမိက ဒယ်ဒီကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး -

"ရှင်ပြောပုံကလည်း ကျွန်မက ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ချက် မကျွေးတဲ့ ဟန်နဲ့ နော်။ တကယ်ပဲ အငတ်ထားပစ်ဦးမယ်"

"ဟား ဟား . . . မလုပ်ပါနဲ့ မေရာ။ သားရောက်လာတော့ ကိုယ်လည်း ပျော်လို့ နောက်မိတာ ပါ"

"သား စားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမိ"

အဖေနှင့် အမေဖြစ်သူ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ပြုံးရယ်ကြည့်နေ သော သူ့အား မာမိက လှမ်း ပြောလေသည်။ ။

သူ တူကိုကောက်ကိုင်ကာ နန်းကြီးသုပ်ကို စတင်စားသောက် လိုက်သည်။ ။

ခုထက်ထိ မစားသောက်သေးသော မာမိသည် သူနှင့် ဒက်ဒီ ဘာလို အပ်သလဲ တကြည့်ကြည့်ရှိ နေသည်။ ။

"ဪ . . . အမေကြီး"

"ရှင် ဘာလိုလဲ ကိုကြီး"

"ဘာမှ မလိုပါဘူးကွ၊ ခူးခူးက နန်းကြီးသုပ်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"

" . . ."

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော နာမည် အသစ်အဆန်းကြောင့် သူ မာမိုထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ မာမိုကလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တာ နှင့် ဆုံသွားသည် ။

မာမိုထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် ဒက်ဒီဘက်သို့ လှည့်ကြည့် တော့ ဒက်ဒီလည်း စကားမှား သွားသလိုနှင့် နန်းကြီးသုပ်ကိုပဲ သဲကြီး မဲကြီး ငုံစားလေသည် ။

ဘယ်သူမှ မပြောလေ သိချင်စိတ်က ပိုများ လေမို့။

"ဒယ်ဒီ ခူးခူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ဒက်ဒီက ဟင်းရည်ကို အကြာကြီးငုံ့သောက်နေပြီးမှ -

"ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ခေးခေးရဲ့ သူငယ်ချင်း ပါ"

ခေးခေးဆိုတာ သူ့ရဲ့ တူမငယ်ဖြစ်သည် ။ ခေါင်းကိုမမော့ တော့ သော မာမိုကြောင့် ထိုအဖြေကို သူ သဘောမကျဘဲ ဖြစ်သွား သည် ။

ခေးခေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဤမနက်ခင်းစာဝိုင်း တွင် ထည့်ပြောရလောက်အောင် ဆိုတော့ မဟုတ်သေး။

ပြောလိုက်သည့် လေသံမှာ တရင်းတနှီးလေသံနှင့် မို့ သာမန် လူတော့မဟုတ်နိုင်။

သို့သော် မဖြေချင်သူကို သူ ဆက်မမေးတော့ပေ။ အာရုံ ကလည်း တခြားသာရောက်သွား သည် မဟုတ်လား။

"သား ဒီတစ်ခေါက် အေးဆေးပဲမဟုတ်လား"

"အေးဆေးတော့ မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ။ (၆) လလောက်ပဲ။ (၆) လနားပြီးရင် သားပြန်တက်ရ တော့မှာ "

"မာမီတော့ သားကို ဒီအလုပ်မလုပ်စေချင်ဘူးကွယ်။ ရှိတာမှ သားနဲ့ သမီး နှစ်ယောက် တည်း။ သမီးကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ မအား လပ်နိုင် ။ သားကျတော့လည်း တမ်းတလို့ မှ ရောက်မ လာနိုင်တဲ့ ဟိုး အဝေးကြီး မှာ "

"မာမီရယ်"

"ဒါတော့ ဒက်ဒီလည်း ထောက်ခံတယ်၊ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း က တော့ မင်း ဒီမှာ ကြာကြာနေ ရင် သုံးစားမရတဲ့ လူဖြစ်မှာ စိုးလို့ မင်းမ လိုက်ချင်တဲ့ သင်္ဘောပေါ် ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် တင်ပေးခဲ့တာ။ ခု တော့ နား စေချင်ပြီ"

"ဒါပေမဲ့"

ဒက်ဒီက လက်ကာပြသည် ။ ပန်းကန်ဘေးတွင် ချထားသော လက် သုပ်ပဝါနှင့် ပါးစပ်ကို သုတ်ပြီး-

"ငွေကြောင့် ဆိုလည်း ဒက်ဒီတို့ မှာ ဆင်းရဲစရာမရှိဘူး။ ဒီမှာ ပဲ မင်း အချေချပြီး မိသားစုဘဝ ကို ထူထောင်သင့်ပြီ။ အသက်လည်း မငယ် တော့ဘူးလေ"

"ဒါတော့ မာမီလည်း ထောက်ခံတယ်။ သားကို ဇနီးနဲ့ သားနဲ့ ပြည့်ပြ ည့်စုံစုံ မာမီလည်း မြင် ချင်ပြီ။ ဟို အခုသားနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကလေးမ က"

"သူငယ်ချင်းပါ မာမီ။ သား ဗိုက်ဝပြီ အပေါ်တက်တော့မယ် နော်"

"သား"

မာမီရဲ့ ခေါ်သံကို မကြားယောင်ပြုကာ ရာစု အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ သည် ။ ဒီအချိန် ဒီအရွယ် မှာ သူများ တွေက ကလေးတွေ မိသားစုတွေနဲ့

ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်နေချိန် သူက တစ်ကိုယ်တည်း လူ ပျိုကြီး။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့ မျက်နှာ တစ်ခု
လုံး တင်းမာသွားသည် ။ မျက်နှာစာဆီမှ အကြည့်ခွာပြီး သက် ပြင်းကို
ဟူးခနဲ ချပစ်လိုက်သည် ။

* * *

အခန်း (၃)

"ကိုယ် အပြင်မထွက်ချင်ဘူး ကေသွယ်"

"ယူကလည်း ကွာ၊ အရင်တုန်းက ရာစုသစ်ကို အသစ်က ပြန်လုပ်လိုက်သလိုပဲ။ ဟွန့် အရင် တုန်းကဖြင့် အဲဗားလမ်းပေါ်ပဲ"

"ကေသွယ်"

သူ့ခေါ်သံက အော်သံပေါက်သွားသလားမသိ။ ကေသွယ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ထိုတော့မှ သူ သတိဝင်ကာ သက်ပြင်းချပြီး-

"အရင်ကအကြောင်းတွေကို မလိုအပ်ဘဲ လက်ရှိကမ္ဘာထဲ ဆွဲမသွင်းချင်နဲ့ ကွာ။ ကိုယ် အဲဒါကို လည်း လိုက်မဖြေရှင်းချင်ဘူး။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ အတွေးတွေကို အတိတ်မှာ ပဲ နောက်ကြောင်းပြန် ခေါက်နေမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ ကိုယ်ကြားမှာ အဖုအထစ်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

သူ့ရဲ့ စကားလုံးတွေက ခြိမ်းခြောက်သံတွေပဲ ပါနေသလား တော့မသိ။ ကေသွယ်ထံမှာ အ တန်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေသည် ။

သူ ဖုန်းခွက်ကို ဘယ်မှ ညာသို့ ပြောင်းလိုက်သည် ။

ကေသွယ်တစ်ယောက် သူလိုက်မမီသော အတတ်နေ့ရက် တို့ အား ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစား နေလေသလားမသိ။

ထိုနေ့ရက်တို့ အား သူမှ လွဲ၍ အခြား ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တာမို့ ပ

ဟေဠိကို အဖြေညှိလျှင်တော့ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မည်။

ရာဇူးကတော့ လူတကာသိအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မောင်း ကြားနင်း ခတ်လိမ့်မည် မဟုတ် ပေ။

"ဒါဆိုရင် ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"အင်း"

ဖုန်းပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည် ။ တကယ်တော့ သူ အရင်တုန်းက ရာဇူးဖြစ် အောင် အတွေးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုးစားခဲ့သည် ။

သို့သော် -

ဒီမြန်မာနိုင်ငံက သူထွက်သွားစဉ်က မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရင်ခုန်မှုတွေနှင့် တက်ကြွစွာ ထွက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

သို့သော် -

သူရောက် လာပြီး သုံးလအကြာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရောက်လာ သော သတင်းစကားတစ်ခွန်း ကြောင့် သူ အတင်းသွားချင်ခဲ့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်။

ဟုတ်တယ် မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

တစ်ဘဝစာလုံးနှင့် ချီ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေ ၊ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ခြင်းတွေ၊ သူ့ရဲ့ တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်း အားလုံးကို တစ်စုံတစ်ရာက ဝါးမျိုသွားခဲ့သည် ။

ယခင်က ရာဇူးပြန်ဖြစ်ဖို့ မည်သို့မှ ကြိုးစား၍ မရတော့ချေ။

တွေဝေလာသည် ။

ငေးဝိုင်းလာသည် ။

စကားနည်းလာသည် ။ ဤသို့သော လက္ခဏာရပ်များ သည် ရာစုသစ်၏ ထုံးစံတွင် မရှိခဲ့သော် လည်း ယခုတော့ရှိခဲ့ပြီ။

အနိုင်ပိုင်း၍ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အရှုံးတွေသာရခဲ့ သည် ။ ထိုသို့ရလဒ်ရခဲ့မှန်းသိလျှင် သူ အခြေအနေတစ်ခုကို ကြိုးစားခဲ့ သင့်သည် ။

အချိန်ကာလတို့ သည် ရထားဘီးနောက်ပြန်လှည့်သလို ဆွဲ လှည့်လို့ ရခဲ့လျှင် အကောင်းသား။

ခုတော့ အချိန်နာရီရထားကြီး နောက်ပြန်လှည့်၍ မရဘဲ ခုတ်မောင်းခဲ့သည် မှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုနီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

ကေသွယ်ထင်ခဲ့သော ဖျက်၍ ပြုလုပ်ထားသော ရာစုသစ် သည် ယခုမှ မဟုတ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်အစကတည်းက ရာစုသစ် သည် ဖျက်၍ ပြန်လုပ်ခဲ့သော ရာစုသစ်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့ ယခုမှ သတိထားမိခဲ့ခြင်းသည် ယခုမှ တွေ့ကြ၍ သာ ဖြစ်သည် ။

အရှုံးကို ရင်မှာ ပိုက်၍ သူ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံ သို့ ယောင်၍ မှ ခြေဦးမလှည့်ရဲခဲ့ ပေ။

သို့သော် -

ဆော်လမွန်ငါးတို့ ၏ အိမ်ပြန်ချိန်ကို တမ်းတကာ သူလည်း နောက်ဆုံးတော့ မိခင်ရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ခိုဝင်ရပြန်သည် ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤ (၆) လတာကာလပတ်လုံး အိမ်ထဲကအိမ် ပြင်မထွက်ချင်။

သူ အိပ်ခန်းထဲမှာ မြင်နေရသော မျက်နှာစာအခန်းကို ချောင်း ကြည့်ချင်သည်။ ။

စောင့်ကြည့်သူမရှိ အစဉ်အမြဲပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်ကို ငေးရင်း အိပ်ပျက်ခဲ့ရတာလည်း ရောက်ကတည်းကပင်။

ဤသို့သောအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တောင် မထင်ထားခဲ့ပေ။ ယခင်ကဆို ရာဇူးကိုသာ အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့သူတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ထိုစဉ်ကတော့ မွန်းကြပ်လိုက်တာဟာဆိုပြီး ပိတ်ငေါက်ပစ်ခဲ့ သည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး အိမ်သို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာခြင်းကို ပင် မျက်စိစပါးမွေးစူးခဲ့သည်။ ။

"ရာဇူးရေ" ဟူသော အားကိုးတကြီးခေါ်သံကို မကြားရ အောင် နားထဲ ဝှမ်းဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ။

ယခုတော့ "ရာဇူးရေ" ဆိုသည့် ခေါ်သံကို ကြားရနိုးနိုး တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ဪ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပဲလေ။

"နင်နဲ့ ဝေးရရင် ငါသေရတော့မယ်ထင်တယ်" ဆိုသည့် စကားသံလေးသည် နားထဲမှာ ဝိုးတ ဝါးနှင့် ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

"တို့ တို့"

"..."

"တို့ တို့ တို့"

ပထမတွင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ဖုန်းမြည်သံကို မကြားမိ။ အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မျှောနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ နောက်တစ်

ခေါက်ပြန်မြည်မှ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်တော့-

"ဟယ်လို မာမီ"

"သားရေ အခု သား ဘယ်မှာ လဲ"

"ကျွန်တော် အိမ်မှာ ပဲလေ မာမီ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

မာမီက ကိုကိုနှင့် ခေးခေး မောင်နှမ (၂) ယောက်ကို
ကျောင်းသွားကြိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒီတာဝန်ကို သူ ယူပေးသင့်မှန်း သိသော်လည်း အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ရဲ
သေးသည့် စိတ်ခံစား ချက်ကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့မိသည်။ ။

သူ နှုတ်ဆိတ်မိသလို မာမီကလည်း အလိုက်သိစွာ သွားကြို ပေးပါ
ဟု မပြောဖူးချေ။

"အဲဒါဆိုရင် အတော်ပဲ သားရေ၊ မာမီရဲ့ ကား ဆူးလေနားမှာ ထိုးရပ်
သွားလို့ သား လာပါဦး"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မာမီ"

တကယ်အရေးကြုံနေတော့လည်း အိမ်ထဲကမထွက်ချင် ဆိုသော
တွေးသည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။ အဝတ်အစား လဲမနေတော့ဘဲ
ကားသော့ကိုသွားယူလိုက်သည်။ ။

ဂိုထောင်ထဲတွင် သူ အရင်က မောင်းနေကျဖြစ်သော ဆိုက် နက်
ကားကြီး၊ သူပြန်မရောက်ခင် က ဒီကားကြီးကို သေချာမွမ်းမံထား ပေး
သည် ဟု ဒယ်ဒီက ပြောသည်။ ။

ရောက်ကတည်းက မမောင်းဖြစ်ခဲ့တာကို ယခု ပထမဆုံး အကြိမ်
မောင်းရမည့် အချိန်ဖြစ် သည်။ ။

ဤကားကြီးကို သူ တသသဖြစ်နေခဲ့၍ လည်း ဒက်ဒီတို့
သေချာပြန်ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ် မည်။ ကားကြီးက ဆေးကြော သ
န့်ရှင်းထားခြင်းကြောင့် နက်တောက်ပြောင်လက်နေသည် ။

ကားဂိုထောင်ထဲမှာ ကားကို တဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက် လိုက်သည်
။

ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေသော ဦးဘညိုက တအံ့တဩ နှင့် ခြံ
တံခါးကို သွားဖွင့်နေလေ သည် ။

ခြံအပြင်သို့ ကားကို တလိုမ့်လိုမ့်ချင်း မောင်းထွက်နေစဉ် လမ်းတစ်
ဖက်မှ ကားတစ်စီး ဝင် လာခြင်းကြောင့် သူ ခဏစောင့်လိုက် သည် ။

တစ်ဖက်မှ မောင်းလာသော ကားမှာ အနက်ရောင်ဖင်ရှည် ကာလေး
ဖြစ်သည် ။ ဝပ်ဝပ်က လေးပဲမို့ သူက ငုံ့ကြည့်နေသော အခြေ အနေ ဖြစ်
သွားသည် ။

ယာဉ်ငယ်ကိုဦးစားပေးသည့် အနေနှင့် သူ့ကားကို လမ်းဘက် ခေါင်း
ထွက်ရုံမျှဖြင့် ဆက်မ မောင်းဖြစ်ပေ။

"တီ တီ"

ကားနိမ့်လေးထံမှ ဟွန်းတီးသံနှင့် မရှေးမနှောင်း မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ခြံမှ ခြံတံခါးပွင့်လာခြင်း ကြောင့် သူ မသင်္ကာဖြစ်စွာ ကားနိမ့်လေး
၏ ရှေ့ခန်းသို့ အလောတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ဟင်"

ကားထဲမှ သူ့ကိုကြိုမြင်ထားဟန်နှင့် လုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ ခြံတံခါးအ
ဆုံးထိ ပွင့်အောင် စောင့် နေသည့် အမျိုးသမီး။

မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်သည် တစ်မိနစ်တောင် မပြည့်လိုက်။ သူမသည် ကားမှန်ကိုတင်ပစ်လိုက် ပုံက ကြည့်စရာမလိုဘူးဆိုသည့် မာန်နှင့် လား ၊ ဆက်ရန်မရှိဆိုသည့် သဘောလား။

ကားလေးသည် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည် ။ သူ့ကားကို လမ်းမ ပေါ်တက်မောင်းခဲ့ပေမယ့် စိတ်နှင့် လူနှင့် မကပ်။

သူမနှင့် တွေ့ချင်ခဲ့သည် ။ သူမနှင့် မတွေ့ချင်။ တွေ့ချင်သည် ဆိုတာ က နှစ်ပေါင်းများ စွာ ဝေး နေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်။ နှစ်ပေါင်း များ စွာ ပတ်သတ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိ ရ လွမ်းဆွတ်လွန်း၍ ဖြစ်သည် ။

မတွေ့ချင်ဆိုတာက သူမသည် သူ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့ မရသော အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန် ထားသူဖြစ်သည် ။

သူမအပေါ် သူ အပြစ်တွေအများကြီး ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ သို့သော် သူမ ကျူးလွန်လိုက် သည့် အပြစ်တစ်ခုကတော့ သူ့ကို တစ်သက်လုံး နှလုံးထူထောင်စေခဲ့သည် ။ သူ့အပြစ်များ စွာကို သူမက ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ အပြစ်တစ်ခုကိုတော့ သူ ခွင့်မလွှတ်ချင်။

ခဏတာမြင်လိုက်ရသည့် သူမမျက်နှာသည် သူ့မျက်ဝန်းတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်မြင်ရစေပါ သည် ။

သူမ ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများ စွာ လှလာသည် ။

ဆံပင်ကို နဖူးအပြောင်လှန်သိမ်းကာ နောက်ဘက်တွင် စုချည်ထားခြင်းမို့ မို့အစ်သော မျက် နှာလေးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရစေပါသည် ။

နဖူးဝင်းဝင်းတို့ သည် မပြောင်းလဲ။ ပါးဖောင်းဖောင်းတို့ သည် ဝင်း

မွတ်ဆဲ။ မျက်တောင်တို့ သည် ကော့မြဲကော့လျက်။

ပြောင်းတော့ပြောင်းလဲသွားသည် ။

ဘယ်တော့မှ အနာအကျဉ်းမရှိတတ်သော သူမ၏ မျက်နှာ သည် အစဉ်ချို့ကာ နှုတ်ခမ်းတို့ သည် အမြဲတစေ ပြုံးရယ်နေတတ် သည် ။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာတစ်ခုကတော့ ထိုပြုံးရယ်ချို့မြဲ သော မျက်နှာလေးသည် တည် တင်းကာ နှုတ်ခမ်းတို့ သည် မျဉ်းတစ် ကြောင်း တည်းလို တင်းတင်းစေ့နေသည် ။

သူ့ဆီအကြည့်ရောက်မလာသော်လည်း သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ အေးစက်နေတယ်လို့ သူ ဘာ ကြောင့် ခံစားရတာလဲ။

တကယ်ဆိုရင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သင့်သူက သူ မဟုတ် လား။ အမြဲတမ်း ‘ရာစုသစ်’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ စကားလုံးကို အမိန့် လိုခံယူတတ်သော သူမကို မည်သည့် အကြောင်းတရားက ပြောင်း လဲ ပစ်တာလဲ။

သူမကိုယ်တိုင်လား။

ပင်လယ်ကလား။

"ဟာ"

"ဝူး"

"ကျီ"

"ဒုန်း"

ဘရိတ်ကို အတင်းနင်းကာ ကားစတီယာရင်ကို ဆွဲလှည့်ပစ် သော်လည်း ဒုန်းခနဲမြည်သံ ကြောင့် ထိသွားတာတော့ သိလိုက်သည် ။

ရှေ့ကကားကလည်း ကပျာကယာ ဆွဲလှည့်၊ သူလည်း ဆွဲလှည့်ခဲ့

သော်လည်း ကားစောင်း ချင်းတော့ တိုက်မိသွားသည် ။ သူ နာသလား၊
ကိုယ်နာသလား နှစ်ဖက်စလုံးနာသလားမသိ။
သေချာတာတစ်ခုကတော့။

* * *